

Kể chuyện ngày xưa, tặng các thân hữu, chuyện thật 100% xảy ra trong đời tôi, thò còn trai trẻ: Đi chơi với ma, ngủ với ma.

NGUYỄN VĂN THỦY

*** CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT: ĐI CHOI VỚI MA**

Hồi còn nhỏ, tôi sống ở một làng quê miền Bắc. Gia đình Bác tôi thuộc gia đình giàu có, nhà có sân rộng, có tường gạch bao quanh xây cao. Một dạo, cứ chiều chiều từ ngoài tường rào gạch ngói ném vào đây sân. Mọi người trong gia đình, căn trước căn sau, ngày này qua ngày khác, vẫn không bắt được kẻ nghịch phá. Mọi người tin là ma phá. Riêng tôi, tôi không tin có ma.

Sau đó tôi theo gia đình vào Nam, đôi khi cũng có đọc những chuyện về ma, rồi cũng có khi nghe người này người kia kể chuyện ma. Nghe thì nghe, nghe cho vui, chứ tôi thực sự không tin có ma.

Có dạo, lúc đó tôi đang học đại học, khi đó lớn rồi, nghe thiên hạ kể tại nghĩa địa Chí Hòa, ban đêm ma thường xuất hiện, lớn vờn trong nghĩa trang, có khi kéo cả lũ ra đường chọc ghẹo người qua lại.

Nghe vậy tôi không tin. Tôi rủ thằng bạn cũng thuộc loại lì lợm ra nghĩa địa ngủ để xem thực hư. Chúng tôi ngủ đúng ba đêm, chả thấy ma cỏ nào xuất hiện cả.

Sau đó tôi ra trường, được cử làm quản đốc trông coi xây cất ba khu nhà tiền chế tại khu nghĩa địa Tây đường Nguyễn Kim đối diện sân vận động Cộng Hòa.

Vì là khu nghĩa trang, nên phải bóc hết mộ xong khu nào, khu đó mới được đào móng xây dựng. Nghe anh em bảo vệ tại đó nhón nhác về

kẻ, đêm đêm ma Tây, ma Đâm hiện về phá phách anh em dữ lắm. Phòng ngủ của bảo vệ, khi anh em ngủ được gài kỹ chốt bên trong, vậy mà ma vẫn vào lay anh em dậy. Nhiều anh yếu bóng vía làm đơn xin đổi chỗ làm việc, nếu không được xin nghỉ. Tôi không tin, anh em thề sống chết với tôi. Tôi bảo, vậy để tôi tới ra ngủ tại chỗ vài đêm xem sao.

Ngay chiều hôm đó, tôi mang mùng mền ra công trường ngủ. Nghe được chuyện, ông thầu cũng ham vui, mang rượu ra uống với tôi. Xin quá tôi vào phòng ngủ ngủ luôn. Khoảng tám giờ tối tôi tỉnh dậy, thấy người nóng nực tôi vô tắm, rồi chẳng biết làm gì, tôi ra đường Nguyễn Kim lang thang dạo phố đêm.

Khu Cộng Hòa về đêm vắng tanh, thưa thớt một vài người đi tập thể dục. Không khí yên tĩnh, trong lành. Trong người cảm thấy khỏe khoắn, tôi đi hết đường Nguyễn Kim vòng này tới vòng khác. Trước mặt tôi một cô gái nhỏ nhắn hình như cũng đang đi bộ tập thể dục. Tôi dần bước tới làm quen:

- Em đi tập thể dục?

- Dạ không, em đang học bài, trong nhà nóng quá, ra đây dạo mát một chút rồi về học tiếp.

À ra là một nữ sinh. Thấy em bé dễ thương, trong lúc rỗi rảnh cũng thích có người nói chuyện, nên tôi hỏi tiếp. Em bé cũng vui về tiếp chuyện trả lời.

Em tên là Hoàng, học lớp 12A trường Gia Long, nhà trên đường Nguyễn Kim, tối tối sau khi học bài xong thường hay ra đây dạo mát.

Biết vậy nên mỗi tối ra công trường ngủ để mong được gặp ma Tây, ma Đâm, tôi luôn ra gặp Hoàng, làm quen chuyện trò với cô nữ sinh xinh xắn dễ thương.

Mỗi ngày câu chuyện càng thêm thân mật, mỗi ngày tình cảm càng thêm thân thiết. Một tối, có lẽ sau hơn mười ngày quen nhau, Hoàng nói với tôi :

- Hôm nay, chắc đi chơi với anh lần cuối.

Tôi giật mình vội hỏi:

- Sao vậy, ba má cấm hả, hay anh làm gì cho em buồn.

- Không, ba má em thoải mái lắm, anh cũng không có làm gì cho em buồn đâu. Mai em dọn nhà đi nơi khác rồi.

- Em đi đâu, sao đột ngột vậy. Chúng mình còn có gặp nhau nữa không ?

- Chắc là có. Em thấy quý mến anh lắm. Em biết chỗ anh làm rồi, tới chỗ ở mới em sẽ liên lạc với anh.

Thế rồi chúng tôi chia tay nhau. Về công trường, tôi thấy buồn, luyến nhớ, thao thức đến hai, ba giờ sáng mới chợp mắt ngủ được.

Sáng hôm sau, tôi dậy hơi trễ, quá tám giờ sáng mới thức giấc. Công nhân công trường đã làm việc từ lâu. Tắm rửa qua loa, tôi xách cặp về cơ quan làm việc. Vừa tới cổng công trường, tôi gặp một gia đình chắc là đến bốc mộ cho người thân.

- Chào hai bác, hai bác đến bốc mộ?

- Chào cậu, chúng tôi đến bốc mộ cho con gái.

Ở đây chuyện dân chúng đến bốc mộ cho người thân là chuyện bình thường. Mọi khi tôi ít quan tâm, nhưng hôm nay tự dưng có cái gì sui khiến tôi đi theo.

- Con gái tôi nó nằm đây, cháu mắt còn quá trẻ.

Theo hướng chỉ của ông già, tôi nhìn trên mộ bia thấy hình một người con gái. Tôi nhìn kỹ sao quen quá, nhìn tên trên mộ, người chết là Nguyễn Thị Hoàng. Tôi chột hoảng:

- Xin hỏi bác, em tên gì, trước học ở đâu, nhà bác ở gần đây chứ.

- Em nó tên Hoàng, em học lớp 12A trường Gia Long, đầu năm học thì bị bệnh nặng mất. Nhà tôi ở gần đây, trong hẻm 46 Nguyễn Kim.

Còn ai khác nữa đây, đúng là Hoàng, người bạn gái tôi mới quen, hình đó, tên đó, nhà ở đó, học trường ở đó, lớp đó. Thảo nào

hôm qua Hoàng nói với tôi, mai em dọn nhà đi rồi.

Tôi gai người, vội lầm lũi bước đi, không kịp chào ông cụ.

Rồi thời gian trôi đi, mọi sự cũng nguội ngoai, cảm giác sợ sệt cũng không còn nữa. Đôi khi về đêm, tôi lại có ước ao tào bạo, ước gì Hoàng hiện ra nơi đây để lại có dịp trò chuyện với Hoàng.

Nửa năm sau, tôi có dịp đi Long Hải nghỉ mát với mấy người bạn đàn anh. Nói là đi Long Hải tắm biển, chứ thực ra Quý anh của tôi suốt ngày ở trong phòng sát phạt lẫn nhau. Chỉ có riêng tôi, ngày ra tắm biển, tối lang thang một mình ngoài bãi.

Một hôm, tôi đang thơ thẩn trên bãi biển. Trăng rằm đẹp thật. Gió từ ngoài biển thổi vào thật mát. Từ xa tôi thấy một người con gái đi ngược chiều lại phía tôi. Khi tới gần, tôi thấy cô ta reo lên:

- Anh T, anh T.

Ai nê, tôi có quen ai ở đây đâu, nhìn thấy quen quen. Nhìn kỹ, tôi la lên:

- Kia Hoàng, sao em ở đây.

Tôi mừng rỡ, Hoàng, người bạn gái đầu năm quen ở công trường.

- Em khỏe không, giờ ở đâu ?

- Em khỏe, anh khỏe chứ. Nhà em ở gần đây.

Nghe Hoàng trả lời nhà em ở gần đây tôi chột gai người trở về với thực tế, mộ em ở gần đây.

Hoàng túi tút:

- Em về đây mấy tháng rồi. Mấy lần tính biên thư cho anh nhưng lần lựa mãi. Anh đến nhà em chơi nhá.

Dù li lợm cách mấy, giờ này đêm hôm khuya khoắt bảo đến viếng mộ em chắc là không dám. Tôi tìm kế hoãn binh hẹn ban ngày yên tâm hơn.

- Mai được không.
- Dạ được, ra đây anh ở khách sạn nào.
- Anh ở Phường Hoàng.
- Vậy sáng mai em đến khách sạn đón anh.
- Đồng ý, tám giờ sáng mai anh chờ em dưới nhà ăn.

Tôi không ngờ Hoàng dám hiện thân ban ngày. Tôi về hỏi mấy ông bạn lớn tuổi, ma có xuất hiện ban ngày không. Họ nói có thể được chứ, nhưng là ma cà rồng. Ma cà rồng khi đi chân không chạm đất.

Đúng tám giờ sáng tôi có mặt dưới nhà ăn khách sạn, xem Hoàng có dám tới không. Tôi cũng không quên thủ cây Thánh giá trong người, để nếu có gì nguy hiểm đưa ra để bảo vệ cho mình.

Vừa xuống nhà ăn được vài phút thì Hoàng đến. Tôi không ngờ Hoàng đến thiệt. Tôi ngỡ ngàng nhìn Hoàng, hôm nay em thật xinh, đẹp hơn mấy tháng trước nhiều.

Lịch sự tôi mời Hoàng ăn sáng, Hoàng nhận lời. Trong lúc ăn tôi kín đáo quan sát Hoàng, tôi để ý xem chân Hoàng có chạm đất không. Hoàng đi đôi giày thật đẹp, chân để trên mặt đất. Ma này chắc thuộc loại cao thủ.

Ăn xong Hoàng mời tôi đến nhà. Tôi hơi rét. Nhưng không sao ban ngày ban mặt để ứng phó hơn, lại có cây Thánh giá trong người sẽ che chở cho tôi.

Long Hải là vùng đất quê, qua những con đường đất nghèo, qua những bụi tre bị gió thổi cọ nhau kêu cọt két. Tôi thấy hơi sợ, cố lấy can đảm bước theo Hoàng. Tới một căn nhà có sân khá rộng, Hoàng nói, nhà em đây, mời anh vào chơi.

Vậy là mộ em chôn ở đây. Đừng sợ, cứ vào thử xem sao, tùy cơ ứng biến.

Vừa bước vào sân, tôi gặp ông cụ, tôi nhận ra ngay người trước đây mấy tháng bốc mộ cho Hoàng.

- Chào bác, bác khỏe chứ, bác nhớ cháu không. Cháu gặp bác ở nghĩa địa Tây khi bác tới bốc mộ cho em Hoàng.

Ông cụ gật gù chào tôi:

- Tôi nhớ ra rồi, chào cậu, mời cậu vào nhà chơi.

Hoàng đón tôi ở phòng khách, châm nước mời tôi uống. Cảm ly nước nóng mà tôi cảm giác lạnh. Thực sự cảm thối mà không dám uống. Tôi đưa đây câu chuyện:

- Anh thấy dạo này bác khỏe hơn trước.

- Dạ đúng, ba em về đây khỏe hơn ngày ở Sài Gòn nhiều. Ở Sài Gòn từ khi chị em mất, ba em buồn rầu đau yếu luôn. Về đây người ngoài đi, khí hậu tốt nên khỏe ra.

- Em nói sao, chị em mất.

- Dạ, chị sinh đôi của em. Hai chị em em sinh đôi giống hệt nhau, tụi em học cùng một lớp ở Gia Long, lấy cùng một tên. Chị em tên Nguyễn Thị Hoàng (Anh), còn em tên Nguyễn Thị Hoàng (Em). Đầu năm chị em bị bệnh chết.

Chúa ơi, tôi ngã người ra ghé thở phào. Họ sinh đôi, họ giống nhau, họ lấy cùng một tên, họ học cùng một lớp. Cô chị chết, còn cô em còn đây ngồi đối diện với tôi. Vậy mà

Tôi kín đáo cất cây Thánh giá đang cầm tay vào túi. Tôi nâng ly nước nóng lên uống thấy ấm áp lạ lùng.

* CÂU CHUYỆN THỨ HAI: NGỦ VỚI MA.

(Xin hẹn với các thân hữu trong số báo tới, viết mệt quá rồi...)

(Tôi nhận được bài «Thơ Tình Song Ngữ » do một người bạn gửi đến bằng điện thư. Đoán chừng cô Vô Danh này, người ở chợ Đông Ba Huế, có bèn duyên với một chàng Tây, rồi hai người giữa đường đứt gánh, hai người chia tay nhau. Vì tiếng Tây ít ỏi, nên cô nàng thêm tiếng Việt, và viết bài thơ chia tay này. Tôi tạm dịch ra tất cả bằng tiếng Việt để anh chị em đọc qua, cho hết ngày giờ và vui cười trong chốc lát. B.H.)

*J'écris vài chữ suivant
J'envois thăm hỏi amant đang trình
Toute seule dòng lệ rung rinh
Cigogne phận thiếp một mình gian nan
Depuis thiếp bèn duyên chàng
Plaisir tính lại nồng nàn mấy khi
Mission chàng đã fini
Trách le ciel khéo bày chi lỡ làng
La cours mousse mọc trăng tàn
Bonheur ai nở bẽ bàng thế ni
Lạnh lùng với chiếc chemise
L'automne trần trọc au lit một mình
Mon coeur cảm thấy bất bình
Mes pleurs nó chảy thật tình khôn ngăn
Dù chàng đổ xuống l'argent
Rồi đây thiếp chẳng contente được nào
Ma vie rồi sẽ ra sao ?
Garçon một trẻ thiếp giao cho chàng
Để chàng nuôi tại la France
Còn riêng thiếp ẵm về làng une fille
Thôi thôi chàng cứ parti
Đông Ba đợi thiếp Paris chờ chàng*

Tác giả: Vô Danh

Tạm dịch:

*Viết chàng mấy chữ sau đây,
Gửi thăm một chút chàng nay đang trình.
Một mình giòng lệ rung rinh,
Thân cô phận thiếp một mình gian nan.
Từ khi thiếp bèn duyên chàng,
Tình chung tính lại nồng nàn mấy khi.
Xong rồi hết việc chàng đi,
Trách Trời sao khéo bày chi lỡ làng.
Sân hoang rêu mọc trăng tàn,
Tình yên ai nở bẽ bàng thế ni.
Lạnh lùng với chiếc sơ mi,
Đêm thu trần trọc như ri một mình
Tim kia chợt thấy bất bình,
Lệ kia nó chảy thật tình khôn ngăn.
Dù chàng đổ xuống tiền nông,
Rồi đây thiếp chẳng bằng lòng được nao.
Cuộc đời thôi sẽ thế nào,
Con trai một trẻ thiếp giao cho chàng.
Để chàng nuôi tại Pháp bang,
Còn riêng thiếp ẵm về làng gái ni.
Thôi thôi chàng cứ ra đi,
Đông Ba đợi thiếp, Paris chờ chàng.*

Bầu Hiệp